

Prekentekest: Jes 65,17-19

Så sier Herren: Se, jeg skaper en ny himmel og en ny jord.
Ingen skal minnes det som var, ingen skal tenke på det mer.
Ja, gled og fryd dere til evig tid over det som jeg skaper!
For jeg skaper Jerusalem om til en jublende by,
og de som bor der, vil jeg gjøre til et lykkelig folk.
Jeg vil fryde meg over Jerusalem og glede meg over mitt folk.
Aldri mer skal det høres gråt eller klageskrik i byen.

Slik lyder Herrens ord.

Siste søndag i kirkeåret er en oppsummering på grensen til en ny tid. Et kirkeår ligger bak oss. Et kirkeår med høytider og fester, men også med vanlige søndager og hverdager. Faktisk har det vært mest av det siste. Slik har vel et kirkeår mye til felles med livet slik det fortøner seg for mange. Det er noen høydepunkter innimellom, men for det meste går det på det jevne.

Men i kirkens år forkynner vi søndag etter søndag Guds ord. Den som oppdager rikdommen i dette kan oppleve en festreise gjennom kirkeåret, en reise fra Jesu første komme til hans andre komme, og med mange, mange stoppesteder underveis. I dag har vi kommet til stoppestedet som heter domssøndagen. Det er siste stasjon på denne banen. Her blir bagasjen gjennomført og vi blir sjekket før vi går over i et nytt år med advent. Så starter vi neste søndag med botens farge i et nytt kirkeår.

Domssøndag er unektelig en ettertankens dag. Dommen er det store temaet. Teksten som ble lest fra Åpebaringsboken omtaler hendelser som hører fremtiden til, hendelser som den oppstandne Jesus Kristus en gang viste apostelen Johannes i et syn. Vi hørte om en stor hvite trone som er en domstrone. Alle døde kom til syne, store og små. Og bøker ble åpnet, bøker der alt stod skrevet opp, og mennesker ble dømt etter sine gjerninger og gikk fortapt. Men vi hørte også om denne ene boka med navnet Livets bok, der alle frelstes navn stod oppført. Så hørte vi fra Matteusevangeliet der Jesus skildrer dommen i bilder av en gjeter som skiller sauene fra geitene. Også der to veier går gjennom dommen, enten frelse eller fortapelse.

Slik blir siste søndag i kirkeåret stående på enden av verdenshistorien, men der er det likevel ikke slutt. Det kommer en fortsettelse, selv om den verden vi kjenner, det universet av himmel og jord vi selv er en del av, da ikke er mer. "Se, jeg skaper en ny himmel og en ny jord. Ingen skal minnes det som var, ingen skal tenke på det mer. Ja, gled og fryd dere til evig tid over det som jeg skaper!"

Prekentekestens står der kirkeåret ender og speider ut i det som kommer. Profeten Jesaja, som prekentekestens er hentet fra, beskriver en lys fremtid for et folk som opplevde trengsler og tunge tider. Situasjonen dette ordet i første rekke kom til å tale inn i, var det babylonske fangenskapet. Folket lengtet hjem.

De satt ved Babylons elver og gråt når de tenkte på Jerusalem, byen som lå i ruiner. Så talte profetordet fra Herren til dem: "Gled og fryd dere til evig tid over det som jeg skaper! For jeg skaper Jerusalem om til en jublende by, og de som bor der, vil jeg gjøre til et lykkelig folk. Jeg vil fryde meg over Jerusalem og glede meg over mitt folk. Aldri mer skal det høres gråt eller klageskrik i byen."

Vi som kjenner historien, ser at dette dreier seg om mer enn å få vende hjem fra fangenskap i Babylon til et jordisk Jerusalem. Men i det deporterte folket vokste andre generasjon opp som ikke hadde kjent sitt hjemland. De hadde likevel drømmen om byen, drømmen om landet, drømmen om templet, og de hadde hørt om nærheten som der skulle være til Gud. De hadde også ordet fra Herren som lovet en slutt på utlendigheten. Men profetordet går lengre i tid. Det spoler like til verdenshistoriens ende. Det var ikke bare det jordiske Jerusalem og templet og landet Guds folk skulle få reise hjem til, men også noe langt større på en ny himmel og en ny jord.

Der i spenningen mellom løftet og oppfyllelsen lever vi i dag. Fra nyhetsbildet kjenner vi Jerusalem som en smeltedigel av religiøs forventning fra alle kanter. En forventningenes by som i syndefallets verden er en ufredens by, en stridens by. I sitt himmelske motstykke møter oss et fredens Jerusalem, en jubelens by og et lykkelig folk. "Aldri mer skal det høres gråt eller klageskrik i byen." Og Gud Herren sier: "Jeg vil fryde meg over Jerusalem og glede meg over mitt folk." Ikke bare byen, men også folket er forvandlet. Ingen tar med seg ufreden over i den nye verden. Vi som har levd med gjennom kirkeåret vet hvorfor. Vi har feiret jul, vi har feiret påske, vi har feiret pinse. Det er på forsoningens grunnlag vi kan møte en nådig Gud. Det er i lys av påskemorgens under vi kan stige ut på en nyskapt jord. Det er takket være Den Hellige Ånds nyskapende kraft vi er født på ny inn i fremtidens evighetsverden.

Fra profetordet som står midt i vår bibel, trekkes det linjer helt fra Bibelens første blad. Ordet som brukes om skapelsen, er det samme som ble brukt om Guds skapelse av hele dette universet. Det brukes bare med Gud som subjekt. Det er Gud som skaper, og han skaper noe grunnleggende nytt. Gud, ikke bare reparerer på det gamle, fikser litt på oss mennesker. Nei, Gud skaper en ny himmel og jord til mennesker som bærer nyskapelsen i seg, som allerede her er født på ny av vann og Ånd, og ved Guds ord. Fremtidslandet er til alle som har latt dåpens nyskapte liv få rom og utfoldelse, som har latt dette nye i eget liv bære sin identitet og personlighet, og ikke som et brysomt fremmedelement blitt lagt bort og glemt.

Det gamle skal en gang legges av for godt og ikke bli med inn i den himmelske nye verden. Til det gamle hører vår syndige natur, som for den kristne er nettopp dette brysomme fremmedelementet vi kjemper mot og legger av, og legger av. Vi kjenner det i oss, det som ikke vil det Gud vil. Det skal vi legge av,

men det er det nye livet vi skal la leve, la Jesus Kristus vinne skikkelse i oss så vi blir mer og mer lik ham! Det er Jesus som er vår fremtid.

Så ser vi at hele vår bibel er en eneste lang skapelseshistorie. Det begynte med at jorden var øde og tom, men Gud skapte verden, alt liv som er. Til sist på den sjette dagen som det siste, selve kronen på verket, ble mennesket skapt i Guds bilde. Den første skapelsesberetningen oppsummerer skapelsen på seks dager og hviledagen på den sjuende. Den andre skapelsesberetningen går inn på den sjette dagen og handler om mennesket i Guds hage, om syndefallet, om verdenshistorien, om syndefloden og Noah, og tårnet i Babel, om Gud som kaller på Abraham og gir løftet om en stor ætt der velsignelse skal følge. Slik følger bibelhistorien som Guds frelseshistorie gjennom tiden. Jesus ble født, evangeliet når ut til jordens ender - og vi er her.

Ennå er det skapelsens sjette dag. Men en dag blir det hviledag. Én dag skal vi stige inn i det nyskapte fysiske og synlige Guds rike. Den dagen skal Gud tørke bort hver tåre. Det skal ikke være sorg eller skrik eller smerte, og døden skal ikke være mer. Da er det for evig hviledag for Gud og alt Guds folk. Gled og fryd dere til denne dag!

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.